9

V noci Jirka nemůže usnout.

Samozřejmě že Lucii nepřesvědčil, aby se nesoudila, protože se nehodlala o tématu vůbec bavit. A Jirka příliš nenaléhal, stačí mu jeden konflikt denně. Přesto ho ale neopustila otcova myšlenka, že by se měl změnit zákon. Jako neúspěšný student práv si už přesně nepamatuje, jak jsou určeny mantinely v zákonu o ochraně osobnosti.

Vygoogluje si občanský zákoník a zdá se mu, že má Lucie svým způsobem pravdu, i v rámci dnešní legislativy se člověk může úspěšně bránit. Hledá spory, které hvězdy showbyznysu proti bulváru vyhrály, ale na žádný nepřijde, není jich nejspíš mnoho a bulvár o nich samozřejmě nepíše. Už chce počítač zaklapnout, když si všimne titulku: „*Otec herečky Kučerové narazil: V Poslanecké sněmovně nemají zájem o nový zákon o ochraně osobnosti.*“ Na fotografii je poslanec Kučera, kterého poznali nedávno v divadle. Objímá dceru, začínající herečku, u které bulvár odhalil, že hrála v pornu. K článku jsou dodané lechtivé snímky, kde nešťastnice stojí na čtyřech, prsa zakrytá zlatými hvězdicemi, za ní je rozkročený namakaný chlápek, jehož aktivita je zřejmá. Kučera v rozhovoru vysvětluje, že se samozřejmě dcera v minulosti dobře nechovala, ale protiprávní zveřejnění fotografií jí zničilo osobní i profesní život. Novináři by si rozmysleli jednat proti zákonu, kdyby věděli, že jim hrozí potrestání velkou pokutou. Zákon by bylo potřeba upravit v tomto směru, ale k předložení novely nenašel ve Sněmovně podporu ani u svých kolegů.

Jirka zívne a je mu poslance a jeho dcery líto.

10

O Kryštofovi Lucii vypráví maskérka, které se Lucie po ránu svěří, že se chce soudit, ale nemá zatím právníka. Maskérka jí připomíná, že vloni zpěvačka Barbara vyhrála spor s časopisem Gala. Lucie je překvapená: „A co se jí stalo?“

„Ty sis toho nevšimla? Vždyť toho byl tehdy plný bulvár!“

„Ne, já to normálně nečtu.“

„No, ona Barbara má totiž bratra, kterej drogoval. Bylo mu asi patnáct a potřeboval prachy. Tak si vyhlídl sousedku, o který věděl, že je bohatá, a chtěl ji vykrást, když vyrazila na nákup. Jeho rodiče měli od sousedčina bytu klíče, aby jí tam zalívali kytky.“

„Promiň, že tě přerušuju, jak znáš všechny ty detaily?“

„Protože dělám Barbaře vizážistku, tak mi o tom často vyprávěla.“

„No a tak co se stalo?“

„Sousedka se vrátila pro zapomenutou peněženku, našla ho tam, nějak se porvali, praskly mu nervy a k smrti ji pobodal, asi třicetkrát, byla úplně zmasakrovaná. Nemohli ho odsoudit, protože nebyl plnoletej, a ani to neměl zapsaný v trestním rejstříku. Rodiče se tehdy rozhodli, že se musí odstěhovat, našli si práci někde na Karlovarsku, ale nezvládli to, rozvedli se a její matka pak spáchala sebevraždu. Je to fakt strašnej příběh, člověk ani nemá pocit, že by se to mohlo stát někomu, koho zná. Ten brácha stejně furt drogoval a kradl a byl několikrát ve vězení. Barbaře tehdy bylo devatenáct, měla ještě o dva roky staršího bráchu, těžce se

protloukali, protože otec začal chlastat a nechodil do práce, a nakonec se oba vrátili do Prahy. Barbara začala zpívat a ten starší brácha vystudoval vysokou, měl dobrý místo, oženil se. Mladšímu bráchovi pomáhali, ale jednou to skončilo, jak muselo. Předávkoval se. No a před dvěma rokama, kolem Vánoc, vyšel článek, že to pro Barbaru musí být těžký, že si určitě připomíná Vánoce před patnácti lety, když její brácha zavraždil tu stařenku, a že je to rodinná kletba, protože vlastně zabil i tu matku a z otce se stal notorik. Barbara se psychicky složila, nemohla zpívat, ztratila hlas. A žena toho staršího bratra se až z bulváru dozvěděla, že je v takový rodině, že jí manžel lhal, a jejich děti se vracely ze školy ubrečený, protože si s nima spolužáci nechtěli hrát. Tak to Barbara dala k soudu, protože oni nemají právo psát o něčem, co není v trestním rejstříku, a vyhrála docela hodně, myslím, že půl milionu. Měla skvělý právníky, byl to nějakej pár. Pamatuju se, že on se jmenoval Hrabal, jako ten spisovatel."

11

Lucie stoupá po schodišti, které je zablokováno hromotluky s obrovskou skříní. Ukazuje se, že míří na stejné místo jako stěhováci. Vchází do rozlehlého bytu, kde se v předsíni tyčí narovnané desítky krabic. Pokračuje dál, v jedné místnosti, plné dalších beden, stojí zády ke dveřím muž, který právě ukazuje, kam mají postavit skříň: „Dobrý den, já hledám Kryštofa Hrabala."

Muž se na ni obrátí: „To jsem já.“

„Vy?“

„No ano…“

Podezřele hezký, podezřele dobře oblečený a ostříhaný, směšný drvoštěpský vous, pomyslí si s jistým zklamáním Lucie a vyhrkne: „Nemyslela jsem si, že jste tak mladý.“

„Snad vám to nevadí,“ zasměje se Kryštof, „omlouvám se, že vás přijímám za takovýchto podmínek.“

Na Lucii je vidět, že k plejbojovitému právníkovi nemá úplně důvěru, ale snaží se to nedávat najevo: „Ne, jste hodný, že jste si na mě tak rychle našel čas… Moc se omlouvám, pořád točím…“

Stěhováci skončili, Kryštof jim podepisuje fakturu. Když za nimi zaklapnou dveře, Kryštof ukáže na jednu bednu: „Posadíme se?… Židle přivezou až zítra…“

Vysvětluje Lucii, že předtím měl kancelář s kolegyní, se kterou se rozešli pracovně… i osobně. Lucie úplně neví, co tím míní, ale radši by už řešila svůj problém. Kryštof je ale pesimistický, obává se, že šance na výhru nejsou velké, vybírat peníze do klobouku je nezákonné, a Lucie navíc nedisponuje vyúčtováním, takže nelze prokázat, že protistrana lže. Luciina naivní představa, že by přece oni měli dokázat, že říkají pravdu, ho pobaví: „Nic takového nemusí. Vyhrát v našem případě znamená prokázat, že vám došlo k újmě. Budete na to muset najít svědky. Což je těžší, než si klienti myslí, lidem se k soudu nechce. Ale především: pouštíte se do boje. Oni vám nic neodpustí a budou o vás psát stále víc. Pověsí na vás svoje lidi, budou štrachat v minulosti. Nemáte nějakého kostlivce ve skříni?“

„Doufám, že ne. Ale raději se doma podívám," zažertuje Lucie.

Lucie si průběh schůzky představovala jinak. Doufala, že na ni za procovským stolem bude čekat prošedivělý pán s bříškem, který ji polituje a ubezpečí, že spor hravě zvládne, zažertuje na téma blbosti bulváru a projeví trochu úcty, že Lucie dělá charitu, a pogratuluje jí k chuti bojovat.

Ale místo toho se Lucie tenhle hipster suše zeptá: „Jak to máte… ale upřímně… s tím pitím?"

Lucii rozčílí, že ji snad podezírá, a trochu naštvaně odpoví: „… Tak jako všichni. Především jde přeci o tu pomluvu, že jsem ukradla peníze. Ale jestli se vám do toho nechce, tak já najdu někoho jiného."

Kryštof Lucii ujistí, že se rád vrhá do těžkých bojů, a pustí se do vysvětlování strategie a výběru potenciálních svědků. Lucie si uvědomuje, že to nebude nic jednoduchého.

12

Večer má Lucie schůzku s producentem Davidem, který je jedním z jejích největších kamarádů. Poznali se před deseti lety na natáčení, kde Lucie měla malý štěk a David byl pouhým vedoucím produkce. Velmi rychle se vypracoval na samostatného producenta a díky jeho vlivu Lucie získala hlavní roli v seriálu, který ji proslavil.

■

David v Lucii našel vděčnou posluchačku svých nemorálních historek, za které ho nikdy nesoudila, a vybral si ji jako svědka svých nekonečných eskapád. Znala do detailu vzpomínky na Davidova otce, náměstka malého podniku, který opustil rodinu, když staršímu Davidovi bylo pět a mladšímu Petrovi rok. Odstěhoval se ke své milence, později manželce, o jeden blok sídliště dál. O syny ztratil zájem, což prokázal hned první Vánoce prostřednictvím krabice se shnilými banány a pomeranči, na kterou napsal, že náleží Davidovi a Pavlovi. Problémem bylo, že mladší syn se jmenoval Petr.

Jeho zrada se stala modelem, který David neustále opakoval, ačkoliv chtěl žít jeho přímý opak. Přál si být citově mravný, poctivý, spolehlivý. Jenže jako by nějaké zlé víly na Davida poslaly kletbu, že bude stejný jako člověk, kterým nejvíc pohrdal, možná v některých aspektech ještě horší. Křivdu, kterou na nich otec spáchal, si vyléval v následujícím životě zvráceným způsobem, kdy v přesmyčce jisté události opakoval. Ke svým dětem se sice choval skvěle, ale jinak neuměl milovat delší dobu, vždy musel koketovat, být nevěrný, poháněn neviditelným motorem lži. Paradoxně miloval pocit viny, možná proto, aby prožíval něco, co snad pociťoval i jeho otec.

Oženil se brzy, ve dvaadvaceti s o něco starší spolužačkou, kterou přivedl do jiného stavu, a ačkoliv věděl, že s ní nehodlá strávit celý život, udělal jí o tři roky později ještě další dítě. Rodinu opustil pro zálety několikrát na krátkou chvíli a ve třiceti definitivně. Od té doby bydlel sám. S bývalou manželkou pravidelně spával a paralelně zažíval velké vášně s milenkami všech

typů – neměl preferenci pro černovlásky ani blondýnky, malé ani velké. Pouze trpěl na dlouhé hubené nohy a mateřské poprsí. Občas vztahy skončily Davidovým utrpením, protože ho partnerky kvůli jeho nestabilnosti opustily rychleji, než to stačil sám. Častěji ale zasazoval ránu on, když se loučil s omluvou, že není schopen s nikým žít. Protože opravdu nejraději a nejčastěji byl sám.

V neděli zval na oběd děti a manželku, která nahradila jeho zemřelou matku v permanentní připravenosti být s ním, odpouštět mu, trpělivě čekat, nic nevytýkat. Přes týden ve své velké barrandovské vile trávil večery četbou anebo sledováním filmů. Nikdy nezáviděl přátelům, kteří se vraceli domů ke stejným ženám, stárnoucím a tloustnoucím. Přestal se kamarádům svěřovat, cítil, že jeho promiskuitním modelem pohrdají a že je jim bližší prototyp stabilního manželství, zpestřený občasnou nevěrou. David se snažil vycházet pouze v pátek a vrhal se do náručí svých gejš, které ho vítaly vymydlené, načesané a v dobré náladě. Nikdy ho nečekalo stejné spodní prádlo a stejně vyholený klín. Nechaly se omilovat, což on vykonával vždy s hurónským křikem při orgasmu, jenž partnerkám potvrzoval výjimečnost vášně. Po své bývalé manželce sáhl, když se mu zachtělo jistoty anebo když už na ni dlouho nepřišla řada. David věděl, že ji musí pravidelně obšťastnit.

Málokdy se zapletl s herečkami, nechtěl mít konflikty při natáčení a také nejspíš ze strachu, že herečky svou intuitivní inteligencí odhalí jeho přetvářku. Úspěch slavil u jinak inteligentních žen proto, že nebyl příliš přitažlivý a vypadal ztraceně a bezmocně. Žádná by na první pohled nečekala, že jde o profesionálního svůdníka, který má harém na telefonu a vybírá si, s kterou

bude tenhle pátek spát, podle nálady. Prázdné místo na trhu mu usnadňovalo situaci, jelikož svobodný, zdánlivě nezadaný muž je nedostatkové zboží. Naivky, které se příliš emocionálně vnucovaly, eliminoval. Snažil se neprohlubovat vztahy s bezdětnými třicátnicemi, které se mu bohužel líbily nejvíce, jejich těla byla plně ženská, většinou šlo o úspěšné a vtipné ženy, jejichž zájem mu lichotil. Ačkoliv si dával pozor, bál se, že by ho mohly nějakým způsobem napálit a pokusit se připoutat ho k sobě těhotenstvím. Největšími favoritkami byly nevěrnice, co měly partnery a chtěly si jen užít. Byly též nejvášnivější. Musel je sice zvát k sobě domů, ale o půlnoci se bezpečně zvedaly z lože a odcházely. Nezadané kandidátky, ke kterým chodil na návštěvu on, měly většinou romantické představy o společném usínání a probouzení se, které nehodlal naplňovat.

Někdy Davida napadlo, proč ty ženy trápí. Proč neodpovídá na esemesku dívky, která je mu milá a váží si jí? Z lenosti, či strachu, aby se cit nevzepjal? Anebo je stejný břídil jako jeho otec a nejde proti kletbě nic dělat?

Momentálně měl David rozpracovaných, jak říkal, několik případů. Lucie počká, až jí vylíčí omyl, ke kterému muselo fatálně dojít, když se u jeho dveří střetly dvě pátečnice a on si rychle musel vybrat, o kterou přijde, tedy kterou nepustí dovnitř.

Konečně skončil a Lucie ho může požádat, aby šel svědčit k soudu proti Follové.

„To bohužel nejde.“

„Proč?“

„No, já jsem s ní asi před deseti lety spal.“

„Cože? S takovou hrůzou?“

„Ona nebyla tak strašná, tehdy jí bylo asi třicet a dělala ještě v normálních novinách domácí zpravodajství. Chápeš, že by bylo trochu nevkusný, abych se s ní potkal u soudu?“

Lucie musí uznat, že má pravdu.

„Ale seš si jistá, že dobře děláš, když to ženeš do otevřenýho konfliktu?“

Lucie jen mávne rukou: „Víš co, už o tom nebudeme mluvit.“

13

Někdy je těžké číslo časopisu naplnit. Do uzávěrky zbývá hodina a šéfredaktorka Follová si zoufá. Minulý týden neproběhly významné společenské akce slibující, že se na nich známá herečka či zpěvák zapomene s jiným partnerem. Neumřel ani vážně neonemocněl nikdo slavný. Žádná svatba, žádný rozvod, ani jedna celebrita neposlala zajímavé fotky z prázdnin. Na Facebooku se nikdo nepochlubil novým partnerem, takže se tam nedá nic ukrást. Záchrana pro Follovou přichází v podobě mailu s názvem „*Lucie Konrádová v pyžamu*“. Pan Novák, asi pseudonym, nabízí redakci Gala exkluzivní snímky herečky a ptá se, co za to. Follová navrhuje v případě zveřejnění standardní částku pěti set korun, kterou pan Novák obratem akceptuje, a zašle několik fotografií z nekvalitního telefonu, na kterých neučesaná Lucie v pyžamu předává před školou aktovku Julince.

Není to žádná sláva, ale Follová se rozhodne, že to přeci jen může jít na první stránku jako otvírák, protože poslední číslo s titulkou o Konrádové a jejím opilém návratu z večírku, kde vybírala prachy sama pro sebe, mělo slušný prodej. Pan Novák ještě upřesní, kde se nachází základní škola, Follová si spočítá trasu, kterou Lucie musí od domu urazit, a už má článek vymyšlený. Hvězdě se nechce vstávat jako jiným obyčejným lidem v půl sedmé ráno, nehodlá respektovat pravidla slušného chování, myslí si, že je jí všechno dovolené, sláva jí stoupla do hlavy. Anebo je skutečně alkoholička, které, jak známo, vedou neuspořádaný život, a sociálka by se opravdu měla zamyslet nad tím, zda by děti v takové domácnosti měla ponechat. Grafik fotku upraví, červenými kroužky zdůrazní pyžamo a pantofle a Follová k ní dodá legendu: *„Lucie Konrádová se už ani nenamáhá oblékat, vozí dceru do školy v negližé.“*

14

Když se Jirka, pod vlivem Lucie, rozhodl být hercem, jedním z důvodů bylo, že se viděl jako zprostředkovatel ušlechtilých textů. Představoval si, jak bude na scéně deklamovat věty, které by jeho mozek nikdy nebyl schopen sestavit, zažívat při natáčení situace, jež mu jeho do té doby nudný život neposkytoval, seznamovat se s lidmi, kteří mají světu co sdělit a dovedou ho do zákulisí lidských duší.

Nejdřív se stal kulisákem v malém pražském divadle,

kde dostával čurdy, ale velmi rychle se propracoval k větším a za pár let i hlavním rolím. V divadle se cítil nejlépe. Nejhůře naopak ve světě televizních seriálů, do kterého byl záhy vtažen. Musel odříkávat plytké dialogy, divák se tu o lidských duších nedozvěděl nic, nebo jen děsivé banality. Jenže na rozdíl od divadla se v televizi dobře platilo. Jirka se styděl, že se nechal zkorumpovat, měl pocit účasti na velkém podvodu, kdy se národu servírují jen banality, aby se ukolébával ve svém životě a nepožadoval více.

Vždy záviděl otci, jak dobrodružný měl osud. Stále za něco bojoval, i když jen verbálně, nejdříve za lepší zítřky v padesátých letech, pak v šedesátých za ideální současnost, o deset roků později proti komunistickému aparátu. Válčil až do vítězné chvíle v devětaosmdesátém, kdy chvíli stál na straně hrdinů, jenže rychle si uvědomil, že jeho levicové ideály byly pokořeny svůdným kapitalismem devadesátých let, a tak se mohl vrátit zpět do ideologického boje.

Pro Jirku byl otec hrdina. Ačkoliv nikdy nestál v čele, pokaždé se pohyboval v těsném závěsu hybatelů historie. Rudolf by však skepticky řekl, že stál v jejich stínu.

Jirka se narodil pozdě, bojovat není za co. Jen sám za sebe. Tím pohrdá. Stojí ve stínu vlastní neschopnosti. Ale v očích většiny je Jirka šťastný muž, protože není rozvedený, má krásné děti a práci. Jirka by na to mohl být pyšný, ale je pronásledován pocitem neukojenosti. Chtěl by udělat něco velkého, ale zdá se mu, že mu život klade jen příliš malé překážky. Neuvědomuje si, že ty velké ignoruje.

■